

Vážení divadelní přátelé,

tak jako i každý jiný se občas nevyhnu rekapitulaci. Obracím se nazpátek v čase, abych se zamyslel nad různými věcmi, které mi v daném období přišly důležité, abych se zamyslel nad smyslem i účelem svého počínání. A přiznávám, že čas od času mi nelze si nevzpomenout na Sisyfův úděl. Hned se však musím vyznat z toho, že osud nebohého Sisyfa, kterého Bohové potrestali tím, že musel navěky valit obrovský balvan až na vrchol hory, odkud kámen svou vlastní tíhou opět spadne dolů, nevnímám jako tragický, nýbrž jako nádherný symbol jakéhokoliv lidského počínání. Máme cíl a s obrovským zaujetím, odevzdáním i se vsí silou se jej snažíme dosáhnout. A pak, poté, až se ocitneme na vrcholu hory, kam dovalíme každý ten svůj specifický balvan, zjišťujeme, že nás na úpatí hory čeká úkol jiný – nový... Zdá se, že cíl, jeho dosažení, je pro nás tím nejdůležitějším, ovšem stejně tak významná je cesta k němu a neméně podstatná i cesta z oné pomyslné hory, při níž se připravujeme na nový „výšlap“. Naše životy jsou tak od počátku až do konce plné zápasů s rozličnými balvany, se sebou samým, s naší touhou něco dokázat, s naší vášní naplno žít.

S obdivem pozoruju všechny ty, kteří jsou si svého nekončícího, a jak se může z hlediska věčnosti jevit, i marného jednání plně vědomi a mají z něj radost i pocit osobního životního naplnění. Vědí, že dosažením jednoho cíle nic nekončí, vědí, že neustálá opakování téhož mohou být sice často úporná, ale že je to jako s dýcháním, které si ani neuvědomujeme: dýcháme – žijeme, konáme – žijeme. Vědí, že s novým dnem budou opakovaně stát před novými i staronovými úkoly a vědí, že právě to dává našim životům smysl.

Lidé se věnují různým oborům a ve všech vládne sisyfovský modus vivendi. V lékařství, ve školství, v lesnictví (atd. atd.) i v divadle. Zkoušíme novou inscenaci 6 až 8 týdnů, pak přijde premiéra a následující den zahajujeme zkoušky na premiéru novou. Zároveň pro vás hrajeme každý večer různá představení, která končí tím, že se vám herci děkují, vy jim tleskáte a po vašem odchodu z divadelního sálu se hned chystáme na následující den, kdy pro nové publikum hrajeme znovu. Konáme to s nadšením, s nekonečnou radostí a vůbec si neumíme představit, že by to tak nemělo fungovat navěky.

Velmi bolestně jsme si právě absenci našeho setkávání se s vámi – smysl našich divadelních životů – uvědomovali v tom hrozném období covidové epidemie a velmi intenzivně nyní vnímáme, jak si i vy s velkým potěšením užíváte možnosti být opět účastni při živých divadelních představeních.

Co je člověk člověkem, nenechá si ujit ten pocit uspokojení, který mu přináší každodenní i věčný úděl valit svůj obrovsky nádherný balvan do příkrého kopce. Vždyť přece cesta je smysl a to, že se ten náš kámen nekonečně opakovaně a neadržitelně valí z kopce dolů, není ani tragédie, ani trest a znamená to jediné. Jdi dál, užijvej života, každé jeho chvíle a těš se z toho, že nás Bohové nepotrestali prokletím nudy.

Na shledanou se s vámi v našich divadelních sálech těší za všechny své kolegy

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ŘÍJEN
2022
CENA 48,- Kč

Stalo se...



Na konci srpna jsme odehráli inscenaci *Hrabal a muž u okna* na festivalu v polském řešově. Po představení proběhla i zajímavá diskuze s herci a diváky.

TOP 10 Divadla

podle počtu diváků v ČR v roce 2021

- 1** 155 557
Národní divadlo, Praha
- 2** 118 398
Městské divadlo Brno
- 3** 71 803
Jihočeské divadlo, České Budějovice
- 4** 68 582
Národní divadlo Brno
- 5** 60 952
Divadlo Kalich, Praha
- 6** 54 419
Městská divadla pražská
- 7** 50 668
Východočeské divadlo Pardubice
- 8** 50 002
Národní divadlo moravskoslezské, Ostrava
- 9** 46 940
Hudební divadlo Karlín, Praha
- 10** 43 544
Divadlo na Vinohradech, Praha

Národní informační a poradenské středisko pro kulturu (NIPOS) uveřejnilo v září na svém FB tuto tabulku. Děkujeme, že k nám chodíte!



Mikoláš Tyc, Igor Ondříček a Jan Šotkovský po první letošní premiéře *Mary Page Marlowové*.



Autoři Robin Schenk, Petr Štěpán a Miroslav Ondra představili na tiskové konferenci spolu s režisérem Petrem Gazdíkem světovou premiéru muzikálu *Devět křížů*.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI



Soutěž se židlí Jana Skácela



Pokračujeme v naší soutěži se Skácelovou židlí. V zářijovém čísle většina z vás správně poznala, že na ni v Divadelním klubu přisedl Milan Němec. Poznáte, kdo je na fotografii tentokrát? **Sledujte náš profil na Facebooku a zúčastněte se soutěže. Vítěze čekají divadelní ceny.**

Partneři divadla



Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR



CARent





Alena Antalová

Mně je v životě čím dál líp

Vzhledem k množství témat, kterých jsme se v rozhovoru dotkly, zkrátím tradiční úvod na nezbytné minimum. Ony by stejně v tomto případě všemožné květnaté přívlasky nebyly dost výstižné. Tohle je prostě Alena Antalová.

Potkáváme se na začátku zkušebního procesu romantické komedie *Ti druzí (Spirit Level)*. Pár čtených zkoušek už proběhlo, můžete zkoušení přiblížit?

Myslím, že se máme na co těšit. Hlavně proto, že inscenaci režíruje Petr Gazdík, který je na tyto věci velmi citlivý. Zkoušení je výborné a hra velmi pěkná, milá a bude dojemná, pokud ji budeme dobře hrát. *(smích)* Všichni jsme, myslím, moc rádi, že můžeme být u toho, konstelace na zkouškách je velmi příznivá, jde nám o totéž – to jsou základní předpoklady, aby vše dobře dopadlo a zažili jsme spolu s diváky krásný večer.

Petr Gazdík je v poslední době vašim dvorním režisérem...

...odmalička je můj dvorní režisér, a nejen to! *(smích)*

A teď je to hezky vidět, máte za sebou pěknou šňůru: Donna Sheridanová, Anna Rybová, Paní Fairfaxová, Adléta. Samé energické, temperamentní, svérázné, zároveň empatické, milující, srdečné a obětavé ženy – vám šité na míru. Vnímáte to také tak nebo naopak až díky jeho režijnímu vedení z každé role vydolujete samu sebe?

No, myslím, že jsem i šikovná herečka. *(smích)* Ale určitě hraje roli, že jsme na stejné vlně, chápou, co po mně chce, rozumíme si a vždy mě něčím překvapí. Mám ráda takové divadlo, jaké dělá.

Takže když poprvé vidíte text, říkáte si, to jsem celá já, to mi hezky vybral...

To si nikdy neříkám, těší mě ta spolupráce samotná. Třeba ve *V jámě lvové* jsem hrála největší hereckou subretu prvního ražení, povrchní ženskou, která si neuvědomuje základní hodnoty života – a tak jsem tu roli měla ráda! V každém herci je podle mě úplně všechno a když jste dobrý a máte dobré vedení, vše vydolujete. Jen to najít a napíchnout pravou živou vodu, ne vedlejší pramen – a to dobrý režisér pozná. Když máte tvůrčího režiséra, kterému jde o výsledek, je to výborné, protože ví, jestli napichujete hlavní nebo vedlejší pramen. Pak můžete hrát třeba Hitlera. Říkám to trošku zjednodušeně, je to samozřejmě mnohem komplikovanější.



S Petrem Halberstadtem na zkoušce komedie *Ti druzí (Spirit Level)*

Dá se vystihnout, v čem se zkoušení s ním odlišuje od ostatních, v čem je osobité?

Petr je podle mě velký talent v tom, že pozná pravdu. Má cit výborně vystavět situace. A myslím, že je také velmi šikovný v práci s herci. Umí z nich dostat věci, které kolikrát ani nikdo jiný nedoluje. I méně talentované lidi dokáže otevřít, vést, ukázat jim to a přesvědčit je, až mi kolikrát padne brada.

Nesklouzává kvůli četnosti a tomu, jak se znáte, vaše společná práce k rutině?

Nikdy. To totiž nejde, protože to by jinak byly ty vedlejší prameny. Jiná věc ale je to každé představení znovu dokázat. Není to tak, že postavu jednou najdete a máte ji. To je pro mě právě vždy výzva, abych se jí dokázala co nejvíce přiblížit a zopakovala přesně to, co vím, k čemu jsem došla během zkoušení. To je velmi těžké. A ještě k tomu to musí vyjít všem kolem a spolu dohromady – no, je to vzrůso...

Jaká výzva je pro vás právě teď role Susie?

Poprvé se setkávám s Petrem Halberstadtem. Vlastně podruhé, jak mi připomněl, před třiceti lety jsme hráli na JAMU (i když jsme nebyli ve stejném ročníku) představení



S dětmi při workshopu na muzikál Matilda

Kniha džungle, já hrála Rakšasí, on tygra Šér Chána – po třiceti letech se tedy potkáváme, což je velká výzva, protože jsme manželé, napojené bytosti, které se milují, nenávidí, škádlí, žárlí, pláčou spolu, smějí se, a to je velká cesta k tomu dojít. Je to risk a tenký led, jestli si budeme na jevišti pořádně naslouchat. Ale máme k tomu všechny předpoklady. (úsměv)

Je vám tento žánr, potažmo celý nápad, se kterým hra pracuje, blízký? Věříte na něco „mezi nebem a zemí“ a na „anděly strážné“?

Jasně, ježišmarjá, duchařinu naprosto beru jako součást života, absolutně nepochybuji, že by nějakí andělé nebyli, to je úplně jasné. Mám tyto věci ráda, jsem zcela otevřený člověk. A mám díky tomu vyřešený i velký problém – vůbec se nebojím smrti, protože vím, že tím to nekončí.

Zcela jinou úlohu jste si vyzkoušela díky přípravným workshopům pro dětské role k muzikálu Matilda, kde jste byla lektorkou herectví. Jak jste se cítila v této pozici? Ježišmarjá, to bylo hrozné, protože jsem

velmi zodpovědný člověk. I teď jsem byla nervózní, aby to děti bavilo, abych je neodradila dřív, než začne samotné zkoušení, a něco je taky naučila, aby to nebylo jen hlídání v pátek a v pondělí odpoledne. (smích) Mé dcery chodí na gymnázium s uměleckou profilací a mají výbornou kantorku, kterou jsem poprosila, aby mi trochu poradila vymyslet koncept, který by děti bavil. Měla jsem devět hodin rozvržených tak, že každé tři hodiny jsme dělali jeden muzikál, kde jsem hrála – *West Side Story*, *Mamma Mia!* a *Mary Poppins* – a u každého jsme trénovali něco jiného. U *West Side Story* jsem dětem třeba rozstříhala jednotlivé věty příběhu na dvacet dílků, aby ho skládaly, taková dramaturgická práce. U *Mamma Mia!* jsme například dělali velká gesta a zkoušeli tanec s hereckou akcí. A u *Mary Poppins* jsem chtěla, aby děti zkusily přijít jako Mary nebo Bert a říct jen: „Dobrý den“, ale udržet postavu. Omluvila jsem se jim, že si na chvíli odskočím, a vrátila se komplet převlečená za Mary Poppins a začala mezi nimi fungovat jako ona. Děti byly



S dcerou Elenkou a rodinou po premiéře muzikálu Devět křížů

úžasné, okamžitě tu hru přijaly a hrály ji se mnou. Pak to postupně zkoušel každý z nich. Bála jsem se, že je budu přemlouvát, protože je těžké přijít za jinou postavu, ne za sebe. Ale všichni chtěli a byli výborní. Ale stejně myslím, že to není má cesta, protože jsem vždycky přišla domů absolutně mrtvá. Zdá se mi, že to víc vzalo, než dalo. (smích)

V muzikálové přípravce byla i vaše nejmladší dcera Maruška. Se svými dětmi často hrajete, jaké ale bylo ocitnout se v rovině, kdy jste byla její učitelka?

Úplně jsem to zazdila a myslím, že ona také. Neměla jsem čas přecházet do osobní roviny a myslím, že i ona zapadla a nebrala to tak, že má jiné postavení. Ani ho neměla a ani ho nevyžadovala.

To je na dobré cestě, aby se divadlu věnovala profesionálně...

Uvidíme, jak to dopadne. Šikovni jsou všichni moc, jen bych chtěla, aby měli co nejširší záběr a možnost výběru. Kdybychom dokázali, že najdou něco, co by je moc bavilo, máme vyhráno. Málokdo to tak má. Je vel-

ká výhoda a devíza, když pracujete tam, kde vás to nabíjí, kde je to pro vás psychoterapie. Člověk se nesmí nechat unášet, musí jít sám v sobě nekompromisně za svým štěstím, protože jen tak budou šťastní i lidé kolem vás. Jedině tak dokážete spasit svět. Každý má svůj dílek v této skládáče a čeká se, až ho do ní doťukne. Není to tak, že Bill Gates má deset políček a já jen jedno.

To vše souvisí i s celkovou organizací života, jak si to člověk nastaví. Jak zvládáte tuto logistiku? Jde v tom všem najít pevný řád, kterého by se člověk mohl s jistotou chytit?

Je to nejvyšší škola logistiky, jaká existuje. Dá se to zvládnout jen proto, že mám skvělého muže, se kterým se máme rádi, a moc lidí k ruce, kteří mi pomáhají se vším, co hoří. Protože se může stát, že je toho pak najednou moc, a to třeba i běžných věcí, ale když je jich moc, tak je jich moc. (smích) Vše se musí vybalancovat. Není to vůbec jednoduché, ale neměla bych. Kdyby to takhle šlo dál, byla bych nejšťastnější. Kolikrát také ztrácím půdu pod nohama, ale zatím vždy



S Petrou Šimberovou, Martou Matějovou a Michaelou Hasalovou v muzikálu *Devět křížů*, režie Petr Gazdík

se mi ji naštěstí podařilo najít. Zdá se mi, že ten strom má pevné kořeny.

Stoprocentně. Jeden z takových momentů, kdy je vidět, jak jste na sebe napojení, je v muzikálu *Devět křížů*, kde se setkáváte se svou dcerou Elenkou. Kdybyste na něj měla diváky pozvat, co byste o něm řekla, o čem je?

O velké lásce, o velké naději. Ať se lidé ne nechají odradit legendou, aby si nemysleli, že jdou na nějaký masakr, horor. Je to velmi krásný příběh o velké lásce, která nikdy nekončí, nic ji nerozdělí, a to zařídí právě Elenka. *(úsměv)*

V létě jste oslavila kulatiny. Znamená pro vás to číslo něco?

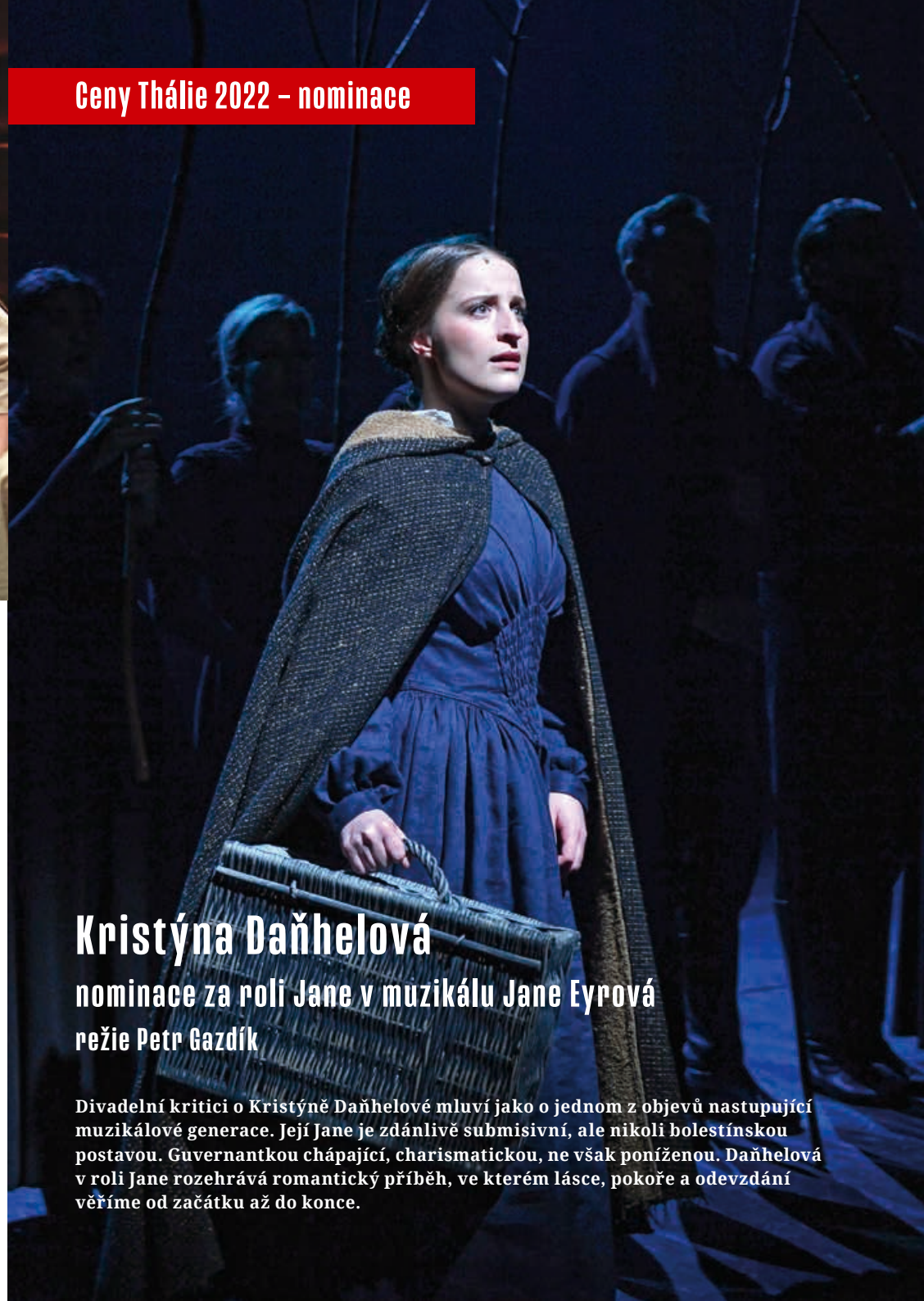
Mně je v životě čím dál líp. Nechtěla bych mít dvacet ani za svět. Kdybych si to myslela i v sedmdesáti, bylo by to výborné. *(smích)* Se stárnutím zatím nemám vůbec žádný problém. Spíš si říkám, jak moc to utíká – má dcera bude mít sedmnáct, přitom jsem teď byla těhotná. *(úsměv)* A teď se mi dokonce stalo, že jsem přes Honzíka Mazáka potkala jeho kamaráda Alexandra Špundu,

který mi napsal, jestli bych si nechtěla poslechnout jeho šansony. Nejdřív jsem byla negativní, ale je to tak dobré, že si nakonec neumím vybrat, který zpívat. Nádherné texty i hudba, intimní, úplně jednoduché, prostě neuvěřitelné. Má asi sto různých písní, jsou vtípné i bolavé, současně je to trochu i politická satira a herecké monology – to je mi velmi blízké, tím teď žiju, už mám nacvičených asi deset písní. Spadla mi brada, že bych v padesáti letech zatoužila mít třeba šansonový koncertík, zvláštní. Beru to jako profesní dárek od osudu, že mi takovou radost přinesl. Nevím, jestli to bude někoho zajímat, ale šance tady je, že když to těší mě, mohlo by to potěšit i někoho jiného. A i kdyby z toho nic nebylo, už teď jsem toho plná a úplně šťastná a spokojená, což je ideální stav. Uvidíme. Těším se na všechno, co přijde.

To je znamení, že to přišlo v pravý čas. Děkuji za rozhovor a budeme se těšit, jak to s plánovaným narozeninovým koncertem dopadne!

Text: Kateřina Vižďová

Ceny Thálie 2022 – nominace



Kristýna Daňhelová

nominace za roli Jane v muzikálu *Jane Eyrová*

režie Petr Gazdík

Divadelní kritici o Kristýně Daňhelové mluví jako o jednom z objevů nastupující muzikálové generace. Její Jane je zdánlivě submisivní, ale nikoli bolestínskou postavou. Guvernantkou chápat, charismatickou, ne však poníženou. Daňhelová v roli Jane rozehrává romantický příběh, ve kterém lásce, pokore a odevzdání věříme od začátku až do konce.

Ivana Vaňková

širší nominace za roli Diany
v muzikálu NE/NORMÁLNÍ
režie Petr Gazdík

V interpretačně složité postavě Diany s bipolární poruchou osobnosti obratně střídá obě polohy nemoci – depresivní a manickou. Její nekomfortní rozpoložení nejen skvěle hraje, ale také se z nich emotivně vyzpívává.

Lukáš Janota

širší nominace za roli Dana v muzikálu NE/NORMÁLNÍ
režie Petr Gazdík

Díky inteligentnímu herectví a zvučnému zpěvu se v roli umírněného Dana stal dokonalým protějškem bipolární poruchou sužované Diany. S klidem a porozuměním vyvažoval mnohdy vyhrocené jevištní situace, kterým dával nejen řád, ale i pochopení a cit.

VÁŠ DODAVATEL OKEN A DVEŘÍ

www.oknostyl.cz



DŘEVO



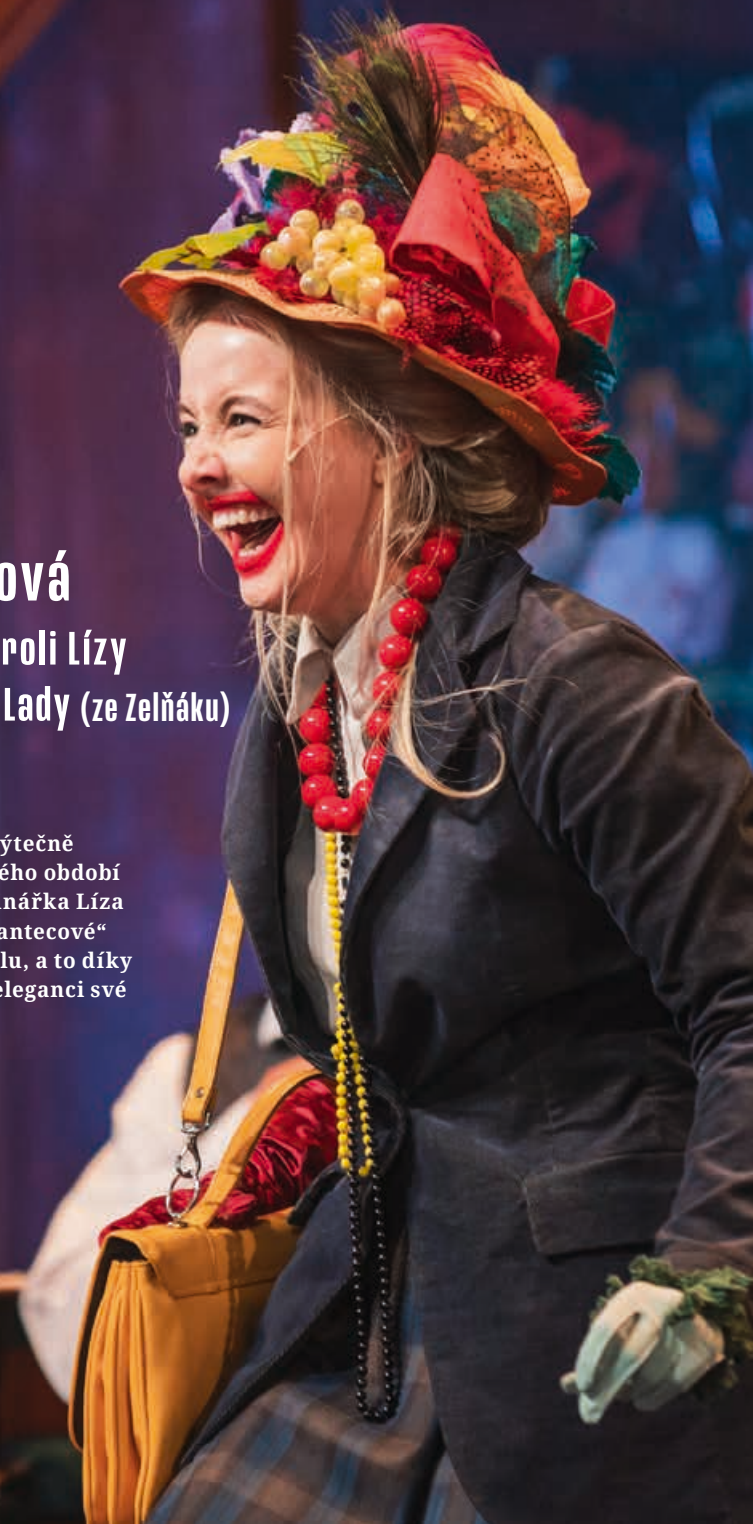
PLAST



HLINÍK

Dagmar Křížová širší nominace za roli Lízy v muzikálu My Fair Lady (ze Zelňáku) režie Stanislav Moša

Ze svých hned několika výtečně ztvárněných rolí uplynulého období zaujala nejvíce jako květinářka Líza Ďulínková v brněnské „hantecové“ úpravě legendárního titulu, a to díky drzosti, ráznosti i ladné eleganci své postavy.



Foyer na Činoherní scéně



Galerii Jefa Kratochvila, která je ve foyer naší Činoherní scény, není nutné představovat. Již jste si zvykli, že se zde pravidelně konají výstavy a vernisáže. V září měla výstavu naše kolegyně Radka Coufalová a ještě na začátku října máte možnost si zde její tvorbu prohlédnout. U té příležitosti si také jistě všimnete, že novou podobu získala i další část foyer. Fotografka a herečka Nikol Wetterová vytvořila nové fotografie herců a inscenátorů. Nebojte se tedy přijít do divadla o něco dříve a strávit příjemný čas v našem foyer. Těšíme se na vás!

Koncerty

Rozezpíváný začátek sezóny

V měsíci září jste nás mohli potkat na mnoha místech (nejen) v Brně. Vystupovali jsme na naší Dvoraně, na hradě Špilberku, na tenisových kurtech, ale i v Útěchově.





Žebrácká opera

Statní svátek 17. listopadu můžete letos oslavit symbolicky s nesmrtelným dílem Václava Havla. Jeho až mrazivě stále aktuální komedii v režii Hany Burešové *Žebrácká opera* uvedeme naposledy. Zajistěte si své místa v hledišti již nyní!



Pam Valentine:

premiéra

TI DRUZÍ magická komedie o životě po životě

Simon a Flic si pronajmou dům, v němž žil Simonův spisovatelství idol, a Flic zas lákají divné věci, jež se v něm dějí. Všichni, a to i bývalí obyvatelé Jack a Susie, jsou tedy spokojeni... Hra o lásce a naději, která ukazuje soužití dvou manželských párů, jež se nevidí, ale ovlivňují se, nabídne díky vlídnému humoru i nadpozemským situacím výtečnou zábavu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: P. Halberstadt, A. Antalová, S. Janotová, O. Halámek, E. Kubálková, T. Sagher a J. Gazdíková.

Edmond Rostand:

CYRANO Z BERGERACU romantická báseň

Co stojí za nadčasovostí tohoto výjimečného titulu? Vedle básnických hodnot a divadelní účinnosti je to možná potřeba každé doby mít svého romantického hrdinu bez bázně a hany jako výraz optimistické víry v ideální lidské vlastnosti. Snad, ale vlastně to ani není nutné vědět, vždyť jde o tajemství divadla jako takového. Nechte se jím opět uchvátit i vy!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: I. Ondříček, S. Janotová, K. Pekar, M. Isteník, V. Skála, O. Smysl, J. Mach, E. Jedličková, S. Slovák, J. Mazák a další.

Bernhard Setzwein:

HRABAL A MUŽ U OKNA černá komedie

Hlavní postavou absurdně komického díla není spisovatel Hrabal, ale muž u okna – jeho fízl Dudek, jehož tímto důležitým posláním pověřila jeho „firma“, a ten v zadaném úkolu nepolevuje ani po Hrabalově smrti... Za absolutní věrnost svému údělu je odměněn, když se nakonec s Hrabalem skutečně setká. Nejen jejich shledání je zdrojem neobyčejně chytré zábavy.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: J. Mazák, R. Coufalová a V. Skála.

Paul Pörtner:

SPLAŠENÉ NŮŽKY detektivní komedie o několika koncích

Pohodová atmosféra v jednom kadeřnickém salónu se promění v okamžiku, kdy piano v prvním patře přestane hrát a je spáchán zločin... A právě v tomto moment přichází řada na vás, neboť vypátrat vraha můžete a hlavně musíte jen vy! Předpřipraveny jsou pro vás tři různé konce této šílené detektivky a který z nich uvidíte, záleží jen na vašem hlasování!

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: R. Coufalová, I. Ondříček, M. Sedláčková, R. Gajdoš, M. Isteník a V. Blahuta.

PROGRAM ŘÍJEN

PROGRAM LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

SO	1.10.	19.00	Cyrano z Bergeracu	
NE	2.10.	19.00	Cyrano z Bergeracu	
PÁ	7.10.	14.00	Ti druzí	
PÁ	7.10.	19.00	Ti druzí	AB5
SO	8.10.	19.00	Ti druzí	P
NE	9.10.	19.00	Ti druzí	
PO	10.10.	19.00	Mary Page Marlowová	A1
ÚT	11.10.	19.00	Mary Page Marlowová	C2
ST	12.10.	19.00	Mary Page Marlowová	
ČT	13.10.	19.00	Osmičky	zadáno
PÁ	14.10.	19.00	Bella Figura	
SO	15.10.	19.00	První rande	
NE	16.10.	18.00	NE/NORMÁLNÍ	
PO	17.10.	19.00	NE/NORMÁLNÍ, náhrada za 23. 6. 2022	AB2
ÚT	18.10.	19.00	Ti druzí	E2
ST	19.10.	19.00	Ti druzí	
ČT	20.10.	19.00	Ti druzí	A4
PÁ	21.10.	19.00	Ti druzí	A5
PO	24.10.	19.00	Pro nic za nic	
ÚT	25.10.	18.00	Pro nic za nic	
ST	26.10.	19.00	Hrabal a muž u okna	
ČT	27.10.	19.00	Ti druzí	AB4
PÁ	28.10.	18.00	Splašené nůžky	
SO	29.10.	18.00	Světáci	
NE	30.10.	19.00	Světáci	
PO	31.10.	19.00	Světáci	

SO	1.10.	19.00	Devět křížů	AG/AB6
NE	2.10.	14.00	Devět křížů	
NE	2.10.	18.00	Devět křížů	
PO	3.10.	18.00	Devět křížů	SP
ÚT	4.10.	19.00	Devět křížů	A2/AB2
ČT	6.10.	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
PÁ	7.10.	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
SO	8.10.	14.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
SO	8.10.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
NE	9.10.	14.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
NE	9.10.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	

PÁ	21.10.	14.00	Medicus	
PÁ	21.10.	19.00	Medicus	C5/E5
SO	22.10.	19.00	Medicus	P
NE	23.10.	19.00	Medicus	D/E7
PO	24.10.	19.00	Medicus	A1/AB1
ÚT	25.10.	19.00	Medicus	A2/AB2
ST	26.10.	19.00	Medicus	A3/AB3
ČT	27.10.	19.00	Medicus	C4
PÁ	28.10.	19.00	Medicus	A5/AB5
SO	29.10.	19.00	Medicus	AG/AB6
NE	30.10.	14.00	Medicus	
NE	30.10.	18.00	Medicus	
PO	31.10.	18.00	Medicus	SP

ÚT	1.11.	19.00	Žebrácká opera	Z2021
ST	2.11.	19.00	Žebrácká opera	T2021
ČT	3.11.	19.00	Splašené nůžky	
PÁ	4.11.	19.00	Splašené nůžky	
SO	5.11.	18.00	Anna Karenina	
NE	6.11.	18.00	Anna Karenina	
PO	7.11.	19.00	Ti druzí	AB1
ÚT	8.11.	19.00	Ti druzí	A2
ST	9.11.	19.00	Ti druzí	
ČT	10.11.	19.00	Mary Page Marlowová	
PÁ	11.11.	19.00	Mary Page Marlowová	AB5
SO	12.11.	19.00	Mary Page Marlowová	AG
NE	13.11.	18.00	Cyrano z Bergeracu	
PO	14.11.	19.00	Cyrano z Bergeracu	
ÚT	15.11.	19.00	Osmičky	R2021
ST	16.11.	19.00	Žebrácká opera	X2021
ČT	17.11.	18.00	Žebrácká opera	
PÁ	18.11.	19.00	Mary Page Marlowová	A5
SO	19.11.	19.00	Mary Page Marlowová	AB6
NE	20.11.	19.00	První rande	
PO	21.11.	19.00	Santiniho jazyk	
ÚT	22.11.	18.00	Santiniho jazyk	
ST	23.11.	19.00	Zdenek Merta u klavíru	
ČT	24.11.	18.00	První rande	zadáno
PÁ	25.11.	19.00	Světáci	
SO	26.11.	18.00	Světáci	
NE	27.11.	18.00	Světáci	
PO	28.11.	19.00	Ti druzí	A1
ÚT	29.11.	19.00	Ti druzí	AB2
ST	30.11.	18.00	Ti druzí	SP

ÚT	1.11.	19.00	Medicus	C2/E2
ST	2.11.	19.00	Medicus	
ČT	3.11.	19.00	Medicus	A4/AB4
PÁ	4.11.	19.00	Medicus	zadáno
SO	5.11.	19.00	Medicus	
NE	6.11.	18.00	Medicus	
PO	7.11.	19.00	Medicus	
ST	9.11.	19.00	Devět křížů	A3/AB3
ČT	10.11.	19.00	Devět křížů	C4
PÁ	11.11.	19.00	Devět křížů	C5/E5
SO	12.11.	14.00	Devět křížů	
SO	12.11.	18.00	Devět křížů	
NE	13.11.	14.00	Devět křížů	
NE	13.11.	19.00	Devět křížů	D/E7
PO	14.11.	18.00	Devět křížů	
ST	16.11.	18.00	Sněhurka a já	
ČT	17.11.	14.00	Sněhurka a já	
ČT	17.11.	18.00	Sněhurka a já	
PÁ	18.11.	18.00	Sněhurka a já	
NE	20.11.	18.00	Monty Python's Spamalot	
PO	21.11.	19.00	Monty Python's Spamalot	
ÚT	22.11.	19.00	Monty Python's Spamalot	zadáno
ST	23.11.	19.00	Monty Python's Spamalot	zadáno
PÁ	25.11.	19.00	Pretty Woman	
SO	26.11.	14.00	Pretty Woman	
SO	26.11.	18.00	Pretty Woman	
NE	27.11.	19.00	Pretty Woman	zadáno
PO	28.11.	19.00	Pretty Woman	A2021/M2021
ÚT	29.11.	18.00	Pretty Woman	
ST	30.11.	19.00	Pretty Woman	V2021

■ Veřejná generálka ■ Premiéra

■ Děníéra



Václav Havel:

deniéra

ŽEBRÁCKÁ OPERA komedie

Výlet do mrazivě zábavného londýnského podsvětí plného gangsterů, zlodějíčků, prostitutek a dalších podvodníků, kteří klamou sebe navzájem i sami sebe, je tou pravou volbou pro sychravý podzimní večer. V listopadu navíc máte už poslední jedinečnou šanci užít si vytříbeného slovního humoru, jenž mezi řádky nabízí hluboce výmluvné přesahy k dnešním dnům.

Režie: Hana Burešová

Hrají: P. Štěpán, J. Mazák, M. Sedláčková, V. Skála, E. Skálová, A. Antalová, A. Slanina, R. Coufalová, A. Novotný, I. Ondříček a další.

Lev Nikolajevič Tolstoj:

ANNA KARENINA příběh o hledání lásky

O *Anně Karenině* platí víc než o kterémkoliv jiném klasickém díle, že je aktuální i v současné době. Posloucháme-li dialogy na jevišti, slyšíme moderní názory na téma rodina. A vidíme příběh živoucí ženy, její spalující vášně a osudové lásky, pro niž stálo za to rodinu rozbít, vzepřít se pro ni tehdejší společenským zvyklostem a nakonec pro ni i zemřít.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: I. Vaňková, J. Mazák, J. Mach, M. Němec, M. Isteník, P. Šimberová, M. Sedláčková, P. Vítázková a další.

Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský:

SANTINIHO JAZYK mysteriózní thriller

Vypravte se na tajuplnou honbu za univerzálním sloganem, jenž dokáže prodat vše. Právě takovou větu musí najít kreativec Martin. Zdánlivě nesplnitelný úkol ho díky setkání s tajemnou dívkou tak pohltí, že se za rozřešením hádanky rozjede po Santiniho stavbách. V ději se mísí magické s reálným a ani vás tato zručně vystavěná „záhadologie“ nenechá chladnými!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: D. Vítázek, P. Halberstadt, K. Daňhelová, J. Uličník, A. Zelová a další.

Pippa Cleary, Philip LaZebnik, Ronald Kruschak:

SNĚHURKA A JÁ pohádkový muzikál pro celou rodinu

Popelka bez plesu? Locika bez dlouhých vlasů? Růženka bez svého prince? Jen jeden opuštěný trpaslík? Že tyto pohádky neznáte? Zlá Královna ale přesně takové stvořila tím, že zaklela všechny hlavní pohádkové postavy. Zapomněla ale na prince Floriána ve vedlejší roli a na svět lidí, který také skrývá spoustu hrdinů. Tento kouzelný muzikál vás zcela nadchne!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: B. Goldmannová nebo H. Holišová nebo A. Zelová, E. Mertová nebo E. Bergerová, A. Janíčková nebo B. Slaninová, O. Komínek nebo L. Matouš a další.



Reprízy 16. a 17. října



NE/NORMÁLNÍ

Nenechte si ujít říjnové reprízy výjimečného muzikálu! Děkujeme za krásné reakce, které nám posíláte:

„Představení mě dostalo... Doslova. A to i proto, že psychiatrická diagnóza ovlivnila i život v naší rodině a cítila jsem intenzivně ty paralely, pocity nejistoty... Téma bylo uchopeno bez přehnaných gest, přesto víc než působivě... Vše do sebe zapadalo, všichni účinkující byli naprosto úžasní a hudba skvěle příběh dotvářela. Díky moc, doporučuji vidět.“

„Téma na muzikál hodně neobvyklé, ale stálo to za to... jdu znovu!“

„Krásné! Úžasné herecké výkony!“



Oldřich Smysl

Herectví mě baví i oceněním navzdory

Oldřich Smysl vyryl v našem divadle v letech 2001–2008 výraznou brázdou, pak se více než deset let potuloval po jiných (zejména pražských) končinách a od roku 2019 ho máme zpět. Asi nejpovedenější Oldovou kreací po návratu byl smrtelně nemocný účetní Otto Kringlein v muzikálu *Grand Hotel*: porotci výročních Cen magazínu Musical-opereta mu za tuto roli udělili cenu Muzikálový herec let 2020–2021. Tohle ocenění bylo sice hlavním, ale rozhodně ne jediným důvodem si podrobněji popovídat.

Když jsi přebíral zmíněnou cenu, prohlásil jsi, že to bereš jako odpověď na otázku, jestli má Smysl hrát divadlo (v mluvené podobě ten dvojSmysl samozřejmě vyzní lépe). Tím jsi dostal své pověsti pořádkového bonmotisty, ale já bych se chtěl vážně zeptat – je to pro tebe nějaké uklidnění nebo potvrzení, že jsi na správné cestě?

Je to samozřejmě průběžný vtíp mého života s mým jménem. A potvrzení... no, když se člověk v něčem utvrdí, může snadno ustrnout, a to bych nerad. Ale utvrdil jsem se v tom, že mě ta práce baví a chci ji dělat dál. A to i navzdory tomu, že jsem oceněný.

Když jsi z tohoto divadla v roce 2008 odcházel, hrával jsi ještě mladé a milovnické role – a teď hraješ Kringleina, který je na konci svého života. Jaký je to pocit dostat takovou roli? Není to „přehrání se do středňáků“ takto poměrně rychlé?

Ono popravdě těch milovnických rolí zase tolik nebylo. A za těch deset let, kdy jsem měl od Městského divadla pauzu, jsem už byl celkem často obsazován do různých tatínkovských rolí, takže to přehrání je celkem pozvolné a já to přijímám a vlastně si to užívám. Určitě nemám potřebu být na jevišti stále mlád.

Aktuálně kromě Kringleina hraješ třeba ušlechtilého Masona v *Jane Eyrové*, hrdinského Le Breta v *Cyranovi z Bergeracu*, vesnického blázna Hrbatého v *Devítí křížích* nebo obrodně pitomého Primátora ve *Světácích*. Zeptám se podpásově – cítíš se jako herec širokého rejstříku?

A to jsi ještě zapomněl na Vlka ve *Sněhurce*, který je... úplně jiný. No hele, můj rejstřík je samozřejmě tak široký, před jak široké spektrum výzev mě odpovědní činitelé v našem divadle neváhají postavit. (*úsměv*) Cítím se každopádně jako herec připravený přijímat navenek protichůdné úkoly. Teď bych to rád

zabalil do nějakého patosu, jako že uvnitř jsem to ale pořád já...

Zabalíme. Letos to bude čtvrtstoletí od chvíle, kdy jsi začal studovat muzikálové herectví na JAMU – kdybys mohl, poradil bys Oldovi Smyslovi z roku 1997 něco, čeho se má držet nebo na co si má dát pozor?

No... asi bych mu poradil nebát se být sám sebou a vnímat lidi okolo. Upřímně řečeno, můj nástup na JAMU a vůbec do trajektorie herecké profese byl značný úhyb vzhledem k životu, který jsem vedl před školou. Já byl jako gymnazián intelektuál, introvert, člověk nepřilíš sociálně zdatný, prostě divný patron. Trochu s nadsázkou řečeno jsem až na JAMU a v kontaktu s divadlem začal poznávat, že existují nějakí lidé kolem mě a že se s nimi dá třeba i mluvit. V tomhle mě studium divadla a divadlo určitě změnilo k lepšímu.

A pak bych tomu mladému Oldovi poradil, aby si o sobě tolik nemyslel. Protože myslet si o sobě hodně je jeden z největších omylů, kterým se člověk může v životě zaprodat. A já na školu přicházel s tím, že jsem o sobě opravdu nepochyboval, a na přijímačkách jsem vystupoval ve stylu „berte, nebo nechte být“. Připouštím, že tenhle bezstarostně sebevědomý styl mně možná otevřel leckteré dveře a třeba i na tu školu dostal, ale zpětně bych se sám nad sebou hodně usmíval. A možná si i za něco navačkoval.

Která role z tvého prvního období v MdB pro tebe byla zásadní?

Určitě Ježíš. To je postava, která mě provází po značnou část mého života, ostatně právě role Ježíše mě vlastně dostala na JAMU.

Já ho totiž hrál už v sedmnácti na olomouckém gymnáziu s naším pěveckým sborem, kdy jsme se s naší komorní inscenací *Jesus Christ Superstar* ocitli i na jevišti Moravského divadla. Což byla opravdu mimořádná



S Martinem Havelkou v muzikálu *Jesus Christ Superstar*, režie Stanislav Moša

ná konstelace hvězd: vezmi si, že na střední škole, která není umělecky zaměřená, dáš dohromady takový kádr lidí, abys takovou věc dokázal uskutečnit. Byla to hlavně obrovská zásluha naší profesorky Lenky Dohnalové, která ten tým dokázala dát dohromady a motivovat k tomu, abychom si na to troufli a zvládli. Určitě to nestálo jenom na mně, ale pravda je, že jako jediný z téhle party jsem se vydal uměleckou cestou – proto je mi dodneška potěšením, že můžu pořád účinkovat na koncertech, které Lenka dává dohromady. A že s ní můžu sdílet své případné profesní úspěchy typu zmíněné ceny, protože ona mě na hereckou dráhu skutečně zásadně nasměrovala.

Takže Ježíš v MdB byl pro mě určitě silný a zásadní. A pak bych asi vypíchl například Slumpa v *Zahradě divů* či Ferdinanda v operetě *Ferdinand, kd' E ste?*, což byla milá a stylově naprosto vyhraněná hříčka s hostujícím švýcarským režisérem Thomasem Schulte-Michelsem. Plakát k této inscenaci, na kterém jsem s Haničkou Holišovou, patří dodneška k mým nejmilejším.

Dá se nějak stručně shrnout, proč jsi z MdB tehdy odešel a proč ses teď vrátil?

Je to nepochybně dáno mojí lehkovážnou a lehkomyšlnou povahou, která si leckdy nepřipouští možné komplikace a dělá určitá rozhodnutí prostě jenom tak. Tehdy zkrátka přišla určitá pracovní nabídka z Prahy a zároveň jsme se s kolegy z divadla stali s kapelou *All X* velmi rychle velmi populárními. Byli jsme taková supernova a trochu nám vzhledem k divadelním závazkům chyběl čas dostatečně tuto začínající slávu podpořit. A jako možnost, jak si to logisticky usnadnit, se mi v tu chvíli jevilo, aby jeden z nás nadále nebyl zaměstnancem divadla. A k tomu přišla podpora mé tehdejší nastávající ženy, která řekla, že do Prahy odejde se mnou. Sám bych se k tomu asi neodvážil. Práce na volné noze v Praze byla zajímavá, ale bylo to hodně na horské dráze a už mi chyběla trocha jistoty. Vlastně bych to mohl hodně zkráceně shrnout tak, že jsem odešel proto, že jsme na to byli dva, a vrátil jsem se proto, že už jsme čtyři. Ale ten řekněme ekonomický důvod nebyl hlavní. Hlavní důvod



S Kristýnou Daňhelovou v muzikálu *Grand Hotel*, režie Stanislav Slovák

bych asi hledal v tom, že kdykoli jsem se během toho „pražského“ období vrátil do Brna a zašel do našeho divadla, měl jsem pocit, že mě kolegové rádi vidí. A někde vzadu v hlavě mi tak pořád hlodal červíček, že tady jsou přece „ti moji“.

A když jsem si pak dal schůzku s panem ředitelem a zeptal se na možnost návratu, úplně mě dojal, protože mi připomněl, že už když jsem odcházel, tak mi přece zdůrazňoval, že ty dveře nebudou nikdy zavřené.

A co nejzajímavějšího tě za těch deset let v Praze divadelně potkalo?

Asi bych vypíchl tři momenty. Prvním bylo setkání s Mirjam Landa, s kterou jsme se potkali na muzikálu *Klíč králů*. Tam jsem byl sice jenom v company, ale hned jsme si velmi sedli. Ona mi pak dala důvěru a prosadila si mě do několika dalších projektů. Vrcholem spolupráce pak bylo, že jsem – byť jen jako understudy – mohl několikrát hrát hlavní roli v jejím novém nastudování *Krysaře* Dana Landy.

Druhým byla spolupráce s Vilem Dočolomanským a jeho souborem fyzického di-

vadla Farma v jeskyni, světově jedním z nejproslulejších českých divadel. Tam jsem udělal konkurz na roli anglicky mluvícího speakera do představení *Informátoři*. Toho si hodně považuju. Vilo režíroval už na JAMU jedno z našich absolventských představení, variaci na *Čaroděje ze země Oz*, což byla taky hodně intenzivní zkušenost. Takže jsme se znali, ale rozhodně si nemyslím, že by mi to u konkurzu jakkoli pomohlo.

A třetí zkušenost taky souvisí s angličtinou: byla to spolupráce se Stevem Josephsonem, americkým režisérem žijícím v Praze, s kterým jsem v Divadle Na Prádle nazkoušel muzikál *Rent* a přes něj jsem se dostal do Prague Shakespeare Company, kde jsem si v angličtině zahrál roli Cassia v Shakespearově *Othellovi*.

A teď mě napadá – mohl bych si v rámci rozhovoru udělat trochu sebepropagaci?

Rozhodně.

Ono to souvisí s tím, co jsem řekl před chvílí. Steve Josephson mě totiž seznámil mimo jiné s basistou a skladatelem Jáchymem Baškem, který psal takřikajky do šuplíku písně právě se Stevovými texty a hledal pro ně zpěváka. No a tak mi najednou Jáchym dal do ruky dvacet písní a řekl, ať se je naučím. Skoro jako bych dostal novou velkou roli. Postupem času ale zjišťuju, že to není žádný protiúkol, že mi ty písně velmi sedí.

Pojď sem s tou sebepropagací.

No je to jednoduché: moje setkání s Jáchymem a jeho písněmi dalo vzniknout funk-rockové kapele *Artsiders*, v které jsem hlavní zpěvák (podívejte se na www.artsiders.cz a dozvíte se o nás víc) a 7. prosince budeme v brněnském klubu Metro křtít naše první album. Tak všechny čtenáře Dočolomanského srdečně zvu.

Co děláš, když neděláš divadlo?

Jako co dělám, když nehraju? Já hraju pořád! (*smích*) No vidíš, vlastně nic moc, sem tam něco. Takže když tak přemýšlím, co dělám, když nedělám divadlo, tak si každopádně říkám, že bych toho, když nedělám divadlo, mohl určitě dělat víc...

Text: Jan Šotkovský

Zkoušky

Premiéra 8. a 9. října na Činoherní scéně



Pam Valentine

TI DRUZÍ

magická komedie o životě po životě

Tereza Navrátilová

Nastala u mě příznivá konstelace



Nováčkem našeho hereckého souboru se k prvnímu srpnu stala Tereza Navrátilová. A stejně jako jiní nováčci, také ona není úplně neznámou tváří pro naše diváky. Ovšem její nástup byl o hodně jiný než nástup ostatních herců. Tereza totiž alternovala se Svetlanou Janotovou a Hanou Holišovou v hlavní roli muzikálu *Pretty Woman*. I proto má první otázka byla trochu jiná.

Terezko, jak se stalo, že tvoji první rolí byla Vivian v muzikálu *Pretty Woman*?

Moje maminka si všimla, že Městské divadlo Brno vyhlásilo konkurz do hlavních i vedlejších rolí tohoto muzikálu. A ona moc dobře ví, jak moc mám tento film ráda. Jenže můj život se odehrává v Praze nebo doma v Hulíně, proto jsem byla trochu v rozpacích, jestli mám zkusit zrovna brněnský soubor. Nicméně zároveň sním mě na konkurz upozornil Aleš Slanina, kterého znám z účinkování v muzikálu *Romeo a Julie*. A když mě na to upozornili dva lidé, řekla jsem si, že je to asi osud, a rozhodla jsem se to zkusit. Aby toho nebylo málo, došlo k nějakým technickým problémům s mojí elektronickou přihláškou, do poslední chvíle jsem nevěděla, jestli vůbec mohu přijet. Nakonec mi řekli, že mohu přijet... byla jsem poslední ze všech uchazečů. A najednou bylo vše hrozně rychlé... Jeden den byl konkurz a hned druhý den mi volali z divadla s pozváním na schůzku k panu řediteli. Tam jsem se dozvěděla, že to tedy divadlo se mnou zkusí a uvidí se, co bude dál. Tak jsem zabojovala, protože jsem o tu roli hodně stála... a nakonec se to povedlo. Vivian hraji. Byla jsem nesmírně šťastná, ale na druhou stranu jsem měla obrovský strach. Protože v tomto muzikálu je hodně činoherních scén, což je pro mě hodně velká novinka. Zatím se totiž cítím jistěji ve zpěvu. A musím říct, že ono pomyslné hození do vody bylo skutečně velké a pro mě nesmírně zajímavé.

To znamená, že ty nejsi vystudovaná herečka?

Já v současné době dokončuji Vysokou školu ekonomickou v Praze, takže pokud půjde vše dobře a já v nejbližších dnech obhájím diplomovou práci, bude ze mě inženýrka ekonomie. Pro mě je tato škola taková jistota. Zadní vrátka, která jsou pro mě důležitá. Mé srdce mě ale vždy táhlo k umění, hudbě a k divadlu. Vždy po škole jsem utíkala na hodiny

zpěvu, do dramafáku, brala jsem soukromé hodiny u lidí, kteří mě měli co naučit. Sama jsem si určovala své směřování, neměla jsem žádného mentora. Prostě jsem chtěla být připravená a zkoušet různé konkurzy. A potom už je to také na štěstí. A tato příznivá konstelace nastala právě u *Pretty Woman*. **Nemáš tedy žádné souvislé umělecké vzdělání. Což je ale úžasné, když vezmeš v potaz, že jsi za sebou nechala mnoho vystudovaných hereček.**

Ano, ale také obrovská zodpovědnost. Bylo to ovšem nádherné ocenění mého úsilí. Najednou jsem měla jakoby pocit zadostiučinění, že vlastně vše, co jsem doposud dělala, mělo smysl, že to asi bylo správné.

A ty jsi měla nějakou dřívější zkušenost s divadlem?

Ano, v roce 2015 jsem dostala roli Julie v muzikálu *Romeo a Julie* v Praze. Pro mě to byla obrovská škola. Já byla na gymnáziu před maturitou a najednou hlavní role ve velkém projektu. Bohužel, tam se děle zkoušelo, než nakonec hrálo. Tento projekt měl velmi krátké trvání, ale pro mě byl zásadní, protože jsem se tam hodně naučila. Nicméně musím říct, že byla Julie přece jen snadnější role, protože se v tomto provedení převážně zpívalo. Nebyla tam vůbec činoherní část. Jenže u *Pretty Woman* je ta situace zcela opačná. Hlavní je zde herecká část a k tomu je pouze přiřazeno několik písní. Proto to pro mě byla velká novinka. A jsem ráda, že tyto příležitosti přišly v tomto pořadí.

A jak tedy začala tvá cesta k divadlu, k umění?

Na základní umělecké škole jsem byla pilnou studentkou, navštěvovala jsem tam snad všechny kroužky. Opravdu jsem to tam milovala. Odmalička jsem chodila do dramatického kroužku, na klavír, do výtvarky, na zpěv do sboru, následoval sólový zpěv. Každý rok jsme nastudovali tradiční vánoč-

*S Petrem Gazdíkem v muzikálu *Pretty Woman*, režie Stanislav Moša*



ní pořad s názvem *Jak se pečou Vánoce* a já jsem si to vždycky nesmírně užívala. Těšila jsem se na generálky, na celou tu práci... už tehdy jsem to milovala. Cítila jsem se skvěle na jevišti, byla to pro mě vždy nádherná práce. Na druhou stranu ale jsem v sobě neměla tolik odvahy nebo možná drzosti, abych svůj život směřovala pouze k umění.

A to je právě ten zajímavý moment, protože podle toho, co mi teď popisuješ, jsou tvé začátky podobné všemu, co jsem slyšela od tvých začínajících kolegů. S tím rozdíl, že oni k umění směřovali už na střední, nejpozději však na vysoké škole. U tebe to tak ale není.

Ale já jsem si dřív ani nemyslela, že bych se tomu měla věnovat profesně. Po skončení základní školy jsem chtěla studovat něco přírodovědného, dokonce jsem si pohrávala s myšlenkou, že zkusím po střední škole medicínu, protože tato práce se mi vždy líbila. Ale v průběhu prvních dvou let na gymnáziu najednou vyrostla ta touha po umění, hlavně jsem se chtěla věnovat zpěvu. Dřív jsem to totiž měla paradoxně naopak. Lépe jsem se cítila v mluvených částech vystou-

pení a nebyla jsem si jistá ve zpěvu, ve kterém jsem ale velmi toužila být dobrá. Proto jsem napřela síly zdokonalit zpěv. Našla jsem si učitele, kteří učili popový zpěv, předtím jsem se věnovala jen klasickému. Musela jsem kvůli tomu dojíždět do Olomouce. Ale mí rodiče jsou naprosto úžasní, vždy mě podpořili, jak mohli, a do Olomouce mě dokonce mamka vozila. Potom mi pomohli najít pěvecké konzultace v Praze, získali jsme kontakt na zpěvačku Ivu Marešovou. Ta byla ochotná se mi věnovat, což mě neuvěřitelně posunulo zase dále.

Ale proč ses tedy nerozhodla pokračovat po gymnáziu na uměleckou školu?

Rozhodující byla negativní zkušenost s neslavně ukončeným projektem muzikálu *Romeo a Julie*. Poznala jsem, jak neuvěřitelně rychle se čtyřměsíční obrovské úsilí mnoha lidí promění v naprosté nic, zmar. A najednou jsem si uvědomila, že na tomto nechci být závislá. Nechtěla jsem, aby mně tyto situace, které se v uměleckém světě prostě dějí, sebraly mou lásku k divadlu a k umění. Nechtěla jsem, aby se to stalo pouhou „prací“. Cítila jsem, že pokud tam



nebude ještě ono naplnění, větší smysl či poslání, nemohla bych to dělat. Bála jsem se, že pokud se stanu závislou na příjmech z umění, budu muset dělat i projekty, které by mě nebavily nebo za kterými bych nemohla stát jako člověk. I proto jsem pořád seděla na oněch pomyslných dvou židlích. A rozhodla se vystudovat nějakou jistotu, ke které se mohu vždy vrátit, a zároveň jsem si udržovala kontakt s uměním.

Takže studuješ pouze ekonomii?

Ale přece jen je to trochu „šmrnclé“ uměním, protože studuji Arts management, což je ekonomie zaměřená na kulturní sektor.

Ale od prvního srpna jsi nastoupila do angažmá. Teď se stalo přesně to, čeho ses bála. Nevadí to?

Ale já si tu jistotu už vyplnila. Kdyby se totiž cokoli stalo, pořád mám ještě jiný obor, ke kterému se mohu vždy vrátit.

Takže teď bude hlavní činností divadlo a ekonomii si budeš udržovat jako koníček?

To ještě nevím. Zatím asi ne. Moc se těším, že si konečně v životě vyzkouším situaci, kdy budu sedět na jediné židli. Je to pro mě nově

a beru to jako velkou životní praxi spojenou s „vysokou školou divadelní“. Těším se na to, co se naučím, co mě čeká, a že se budu moci rozvíjet pouze tímto směrem. Zatím je pro mě tento pocit velmi nový, ale moc se na vše nové těším.

Plánuješ tedy přesun do Brna?

Zatím ještě ne. Ale donutí mě to udělat si řidičák, abych odtud mohla dojíždět pohodlně do rodného Hulína. A do Prahy budu odjíždět k příteli, ke své kapele... pořád tam mám vazby. Uvidíme, co budoucnost přinese.

Jak jsem z tvé řeči pochopila, příliš mnoho volného času nemáš. Ale když se náhodou nějaký objeví, jak jej nejlépe trávíš?

Pokud mám opravdu volno a jsem náhodou doma v Hulíně, tak miluju uvařit si ráno kafe, sednout si ke klavíru, nechat kolem sebe pobíhat naše kočky a brnkat si nějaké melodie. To mám hodně ráda. Samozřejmě miluju svoji rodinu. Mám hodně blízko i širší rodinu, strýc, teta a bratrance sousedí s naší zahradou, takže se setkáváme večer na vínečko. Miluju kavárny, jsem takový kavárenský povaleč, ráda si užiju pěknou příjemnou kavárnu s jazzovou hudbou. A taky procházky v přírodě.

A co ta kapela? Řekni mi o ní něco.

To je takový projekt, který je trochu v plenkách. Zatím se hlavně scházíme a zkoušíme. Hledám se, snažím se o autorské písně, které píšu já a spolupracuji na nich s ostatními členy kapely. Ještě je to neopracované, má to svůj vývoj a ambicí je autorská tvorba, za kterou budu pevně stát.

Jak se vidí Tereza Navrátilová za pět let? Za deset?

(smích) Já se snažím nevidět. Když se totiž soustředím na budoucnost, utíká mi to, co se děje teď. Ale především bych hrozně ráda zachovala a žila své vztahy s nejbližšími, na které mám štěstí a kterých si nesmírně cením. A abych dělala to, co mě baví a naplňuje. Byla bych šťastná, kdyby to byla právě ona realizace ve sféře umění.

A to je i mé přání. Aby se této mladé sympatické herečce splnilo vše, co si přeje.

Text: Helena Brzobohatá



Jevištní hold odvaze a cti

Vít Závodský | květen | č. 20/2022 Týdeníku Rozhlas

Po pětadvaceti letech a skoro stovce repríz se Městské divadlo Brno na své Činoherní scéně vrátilo k jedné z nejslavnějších her moderního světového repertoáru – novoromantické tragikomedii *Cyrano z Bergeracu* (1897). Zatímco některá soudobá nastudování šla cestou zcivilizující depoetizace nebo svévolného „zcizování“ její možná trochu vykonstruované fabule, režisér Stanislav Moša naopak neskrývá okouzlení básnivou rovinou příběhu, v němž slova jako láska, přátelství, hrdinství nebo rytířsky ušlechtilé gesto nejsou prázdnými pojmy. Z několika existujících překladů zvolil nejstarší přetlumočení Jaroslava Vrchlického, jehož kvality už prověřil čas. Na univerzální vzdušné dřevěné scéně a ve výpravných dobových kostýmech neztrácí dvojdílný pětiaktový večer únosný

patos, vnitřní napětí a gradaci. Při propojení pointovaných komparzních a komorních výstupů nepřichází zkrátka ani pružný alexandrín. V titulní, takřka životní roli se představuje padesátiletý, lidsky vyzrálý Igor Ondříček. Postavě nosatého libertina dodává řadu kontrastních valérů: šermířský švih při úvodním fyzicky náročném souboji, halasně fanfaronství, intimně tlumená vyznání a zejména působivost závěrečného duelu se smrtí. Uznání zasluží i ostatní klíčové postavy: chytrá a cílevědomá Roxana Svetlany Janotové, žárliví, leč také gentlemanský gaskoňský furiant hrabě de Guiche Viktora Skály nebo nositel humorných momentů Michal Isteník jako veršující paštikář Ragueneau. O trvalý divácký zájem nemusí mít staronový brněnský *Cyrano* obavy.



Jedenáct sond do života jedné ženy Nad premiérou hry Tracyho Lettse na Činoherní scéně Městského divadla Brno

Jan Trojan | 15. 9. 2022 | brnojournal.cz

(...) Střídání scén a času divadlo běžně užívá, ale současný americký dramatik Tracy Letts přišel s nápadem – divák vidí zmíněnou obyčejnou ženu v deseti vypjatých scénách jejího života. Celkem je scén jedenáct, ale v jedné z nich je teprve devítiměsíční a my sledujeme vzrušený dialog jejích rodičů. Účinek je umocněn tím, že děj neprobíhá chronologicky, nýbrž jakoby namátkou, „jako když si na přeskáčku listujete kamarádovým fotoalbem, některé tváře vám připadají povědomé, jiné nečekané,“ jak napsal v kladné recenzi Charles Isherwood, recenzent New York Times po premiéře v chicagském divadle Steppenwolf. Je domovským divadlem autora, jenž je také známým hercem. A co je snad ještě důležitější, Mary Page je pokaždé jiná, totiž hraje ji celkem šest hereček. Takže maskéři nemusí jednu herečku upravovat na věk od řekněme 35 do 60, nýbrž divadlo takto nabízí to nejlepší, co ve svém femini ansámblu má. (...)

Všech šest hereček si svoji roli užívá, vychutnává. I v těch nejvypjatějších scénách, a vězte, že jich v celé hře není málo. Například Mary Page 2 v podání Radky Coufalové. Je rok 1996 a padesátiletá Mary hovoří s manželem Rayem (skvělý Igor Ondříček). Pár dnů předtím způsobila vážnou dopravní nehodu, v krvi měla 3,2 promile alkoholu, těžce zranila starého muže. Očekává soud a vězení. Manžel ji samozřejmě nechválí... Naopak už vyrovnanou Mary Page 1 ve věku 59, 63 a 69 let nabídl režisér Mikoláš Tyc Markétě Sedláčkové (má o mnoho let méně!). V jedné ze tří scén ji vidíme s už jiným manželem Andym (Patrik Bořecký) v roce 2009, má už oněch třiašedesát a raduje se nad sdělením, že je volná, patrně skončil podmíněný trest. Anna D. Shapirová, režisérka světové premiéry této hry v roce 2016, napsala: „Na Mary Page Marlowové se mi líbí, že ona i autor, který ji vymyslel, se už nestarají o řád a smysl, ale nabízejí příběh, který ukazu-

je, jak život může doopravdy vypadat: jako hromada neuspořádaných fotografií ležících v krabici, kterými se probíráte...“ Na jedné takové pomyslné fotografii spatříme Barboru Goldmannovou coby 36letou Mary Page 4 v roce 1982 v ordinaci své terapeutky (s lehkou noblesou Lenka Janíková) v Daytonu. Otevírá své nitro, chvílemi je rozčilená, až nakonec řekne terapeutce, že vlastně neví, kdo je. Předtím otevřeně mluví o své roli manželky, matky, milenky, mluví o sexu. Mimochodem sex je na jevišti tak trochu taky, když rovněž Mary Page 4 ještě 27letá vstane v nedbalkách z postele v hotelovém pokoji, obléká se a vede dialog s milencem, svým šéfem, kterého představuje urostlý chlap Kristian Pekar. Jednotlivé scény se odehrávají ve slušivých civilních kostýmech a v dekoracích Marka Cpina. Nemocniční postel, na které se ocitá (nikoli na konci inscenace) Mary Page 1, křesla, pohovky a další kusy nejen nábytku, umístil do prostoru připomínajícího tovární halu. Vidíme až na samotný konec jeviště lemovaného sedmi prvky (jakoby) železně

konstrukce v podobě (jakoby) portálových jeřábů. Stylizovaná fabrika symbolizuje nelehkost života. Světelný designér David Kachlír rozsvěcuje mezi scénami stropní světla různých barev. Nejmenoval jsem ještě Barboru Slaninovou, tedy Mary Page 5, devatenáctiletou. A také Annu Bergerovou, která na nedělní premiéře 11. září hrála Mary Page 6, teprve dvanáctiletou. Alternuje s ní neméně šikovná dívka Gabriela Čtveráčková. Ženský ansámbl doplňují ještě Nikol Wetterová, Esther Mertová a Eliška Skálová. Také Evelína Studénková jako matka titulní hrdinky a Diana Velčíková, která vede dialog s již 69letou Mary Page 1 v nemocnici. Scény propojuje při proměnách také příjemná hudba Robina Schenka, s pohybem herců pomáhala Adéla Stodolová. Režisérovi se podařilo to, co řekla novinářům před premiérou Radka Coufalová: „Nesnažili jsme se postavu titulní hrdinky nějak sjednotit, vždyť v každé etapě života jsme každá (Mary Page) na jiné energetické bázi. Přijďte, nebudete se nudit.“

Křídla 2020–2022 Divácká anketa



Nejoblíbenější herec:

Nejoblíbenější herečka:

Nejvýraznější tvůrčí počín: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

Nejoblíbenější inscenace:

Josef Bouček / **Noc pastýřů**

K. Cón, S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / **Napoleon aneb Alchymie štěstí**

G. Marshall, J. F. Lawton, B. Adams, J. Vallance / **Pretty Woman**

Yasmina Reza / **Bella Figura**

A. Zachary, M. Weiner, A. Winsberg / **První rande**

P. Gordon, J. Caird / **Jane Eyrová**

Bernhard Setzwein / **Hrabal a muž u okna**

V. Blažek, Z. Podskalský, E. Illín, V. Hála, K. Cón / **Světáci**

P. Cleary, P. LaZebnik, R. Kruschak / **Sněhurka a já**

B. Yorkey, T. Kitt / **NE/NORMÁLNÍ**

Edmond Rostand / **Cyrano z Bergeracu**

A. J. Lerner, F. Loewe / **My Fair Lady (ze Zelnáku)**

K. Latzková, I. Ondříček / **Eliška/Rejčka**

muzikál podle bestselleru RANHOJIČ Noaha Gordona

Historické období mezi 8. a 13. stoletím se v islámu označuje jako zlatý věk. Zatímco Evropa procházela temným středověkem, bojovala proti různým nájezdům a teprve se v ní ustalovaly budoucí národy, na Dálném východě probíhal obrovský vědecký, ekonomický a kulturní rozkvět. Mezi lety 980 a 1037 zde žil slavný učenec Avicenna (známý též jako Ibn Síná), jehož dílo kromě filozofie a medicíny obsahuje spisy o astronomii, alchymii, geografii a geologii, psychologii, teologii, logice, matematice, fyzice a poezii. Avicenna byl dvorním lékařem vládců a dodnes je označován za duchovního otce moderní medicíny. Ve své praxi navazoval na antické učení Hippokratovo, Aristotelovo i Galénovo a jeho nejznámější spis *Kánon medicíny* (1030) byl nejdůležitějším pramenem o lékařské vědě až do počátku 17.

století. A právě za touto nepřehlédnutelnou historickou postavou se vydává i mladíkový Rob Cole, který touží po co nejjpřesnějším vzdělání v oblasti medicíny. Rob ještě v dětství přijde vinou špatné, respektive téměř žádné lékařské péče o svou rodinu, a proto se rozhodne svůj další život zasvětit cestě za poznáním, na jejímž konci je touha umět pomáhat nemocným lidem, jak jen dosavadní znalosti a zkušenosti umožňují. Vydá se tedy na dlouhou pouť z Anglie do perského Isfahánu, kde lze takového vzdělání dosáhnout, cestou se ovšem musí vzdát své víry a vydávat se za žida, aby mu bylo toto studium umožněno. Vedle vzdělání je mu ale nakonec odměnou i setkání s životní láskou v postavě dívky jménem Mary Cullenová.

Příběh, v němž dochází k prolínání historických postav s postavami fiktivními, pochá-



zí z pera amerického autora Noaha Gordona. Celosvětový bestseller vyšel v roce 1987, v českém jazyce je známý pod názvem *Ranhojič* a stojí na začátku románové trilogie o lékařské dynastii Coleových, která pokračuje romány *Šaman* (1992) a *Lékařka* (1995). Do širšího povědomí se dostal i díky německému filmu Philippa Stölzla z roku 2013, kde hrál roli islámského lékaře Ben Kingsley. Kniha se stala inspirací pro španělské autory, kteří v roce 2018 uvedli v divadle Nuevo Apolo v Madridu premiéru muzikálu *El Médico*. Nápad zpracovat tuto látku pro hudební divadlo vznikl v hlavě hudebního skladatele Ivána Macíase, který spolu s producentem Pablo Martínezem kontaktoval Michaela Gordona, syna a agenta spisovatele. Ten byl po poslechu několika prvních hudebních ukázek natolik nadšený, že se rozhodl autory spojit přímo se svým otcem. I toho Macíasova hudba okamžitě přesvědčila, a proto udělil svolení svůj román do muzikálové podoby zpracovat. Muzikál se stal ve Španělsku okamžitě veleúspěšným titulem.

Iván Macías byl v lednu letošního roku se svým týmem hostem na naší slavnost-

ní světové premiéře muzikálu *Sněhurka a já*. A po této návštěvě padlo definitivní rozhodnutí, že českou premiéru muzikálu *Medicus* uvede právě naše divadlo v režii **Stanislava Moši**. O český překlad se postará **Zuzana Čtveráčková**, o hudební nastudování **Dan Kalousek** a **František Šterbák**, jeviště ožije ve scénografii **Christopha Weyerse** a v kostýmech **Andrey Kucherové**. V hlavní roli se můžete těšit na **Libora Matouše** nebo nového člena našeho souboru **Richarda Pekárka**, jeho osudovou ženu si zahrají **Kristýna Daňhelová** nebo **Esther Mertová**, prvního učitele, bradýře Crofta **Stanislav Slovák** nebo **Jakub Uličník**, v postavě perského mudrce se budou střídát **Ladislav Kolář** nebo **Igor Ondříček** a v roli Šáha uvidíte **Aleše Slaninu** nebo **Dušana Vitázka**. Romantický, napínavý a dechberoucí příběh, jímž chce divadlo mimo jiné i poděkovat všem, kteří v posledních těžkých letech pečují o tělo i duši celé společnosti, bude mít premiéru na **Hudební scéně v sobotu 22. října 2022**.

Text: Klára Latzková

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zasílání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB.

Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2023 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Tel. číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2022. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz



Z dějin českého písňového textu

Jiří Suchý

NEVYPLACENÝ BLUES

Já přilepím si známku na čelo
Razítkem omráčen přestanu vnímat
Vše co mě celý život bolelo
A hned si začnu jinejch věcí všímat
Říkají o mně že jsem listonoš
Že jsem listonoš
A já už tomu věřit začínám

Stejně se jednou stanu holubem
A budu lítat s poštou při měsíci
Picasso neví že mám za lubem
Přebrat mu jeho krásnou holubici
Budem si spolu jako děti
Tak jako děti
Na tichou poštu hrát

V krajině exotických pohlednic
Z mrtvého moře se pak napijem
Pěvecký sbor poštovních úřednic
Bude nám k tomu zpívat requiem

To je mý nevyplacený blues
Nevyplacený blues
Blues který se nevyplácí
To je to moje blues

Jak stručně shrnout, čím vším Jiří Suchý – s Jiřím Šlitrem a po jeho smrti zejména s Ferdinandem Havlíkem – přispěl české písňové kultuře? Těžko, přetěžko. Jedna věc je asi jistá: větší osobnost český poválečný písňový text (a rozhodně ne jen ten divadelní) nenajde. Jiřímu Suchému bude proto patřit toto i příští pokračování naší rubriky. Místo životopisných údajů proto k Suchému (tentokrát let šedesátých) výstižný komentář hudebního kritika Pavla Klusáka: „Suchý měl vztah k hostitelskému žánru asi jako virus. Vnikl do organismu swingových a muzikálových písniček, aby je proměnil v cosi svého. Proto je tolik z těch písní nadčasových: po počátečním okouzlení dobovým žánrem po-



padl Suchého tvůrčí neklid, nutkání vysnit si jakousi osobní variantu. Ten lehce absurdní fakt, že Češi v beatových sixties poslouchali tolik swingu, tím pádem neznamená kulturní retardaci či anachronismus. V Semaforu nerozpoutávali retro: spíš promítli chuť užít si dříve zakázané ovoce do stavby vlastního fikčního světa. Suchý se Šlitrem (a fantastickým autorem aranžmá Ferdinandem Havlíkem!) tak provozovali lucidní snění o swingu (Dotýkat se hvězd), rock'n'rollu (Blues pro tebe), šansonu (Zlá neděle), country (Kaňonem takhle k večeru), starých kabaretech (veškerý Jonáš), časem i beatu (Golem) a moderním popu bez přívlastků (Oči sněhem zaváté, Tereza, Blázen a dítě...). To je konečnou důvod, proč se se Semaforem musely rozejít hvězdy jako Karel Gott: Suchý pěstoval vždycky výhradně „hru na velkou pop-music“, obsahující sebeironické vědomí, že na semaforové malé scéně, a vůbec na „malé scéně“ nebroadwayského národa, si lze na big show tak akorát s pobavením a plným nasazením hrát.“

Vybrat ze stovek Suchého skvělých písní dvě tak, aby to bylo „reprezentativní“, je v zásadě nemožné. Proto je dnešní volba přiznaně subjektivní – blues Listonoše (kterého v Semaforu hrál sám Suchý) z jazzové buffo-opery Dobře placená procházka (1965).

Text: Jan Šotkovský, kresba: Jaroslav Milfajt

Nepřehlédněte



V pátek 14. října budete mít opět možnost být při natáčení naší talk show. V 17.00 si Jana Musilová pozve Radanu Dungelovou, ředitelku brněnské zoo, a svého kolegu, herce Libora Matouše. S paní ředitelkou proberou specifika vedení takové instituce, jakou je zoologická zahrada, a Libor mimo jiné zazpívá i ukázkou z české premiéry muzikálu *Medicus*, která se právě chystá. Hosty Jonáše Floriána potom v 19.30 budou Esther a Zdenek Mertovi. Dcera našeho dlouholetého kolegy, hudebního skladatele a muže mnoha dalších talentů loni nastoupila do angažmá, ale s naším divadlem spolupracuje již dlouho. V současné době také zkouší jednu z hlavních rolí v muzikálu *Medicus* a nejen o něm si bude s Jonášem povídat.

Vstupenky na tato setkání u krbu si můžete koupit na pokladnách i na našem webu. **Pokud byste chtěli být u natáčení obou dílů, kontaktujte naše komerční oddělení či pokladnu, kde vám nabídnou slevu.** Také tentokrát oba díly postupně uveřejníme na YouTube kanále, budete je tedy moci s odstupem času sledovat i online.

V příštím čísle

- Dozvíme se, zda Kristýna Daňhelová získá Cenu Thálie, a nejen o tom si s ní popovídá Jan Šotkovský
- Fotografie ze světové premiéry muzikálu *Devět křížů*
- Rozhovor s Kristianem Pekarem připraví Lenka Kolegarová
- Helena Brzobohatá představí nového člena souboru Richarda Pekárka
- Plakát Esther Mertové

Mediaální partneři



RENGL

DOKOŘÁN říjen 2022

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

277. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 23. 9. 2022

Náklad 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová

a Tino Kratochvil

Titulní strana:

foto: Nikol Wetterová

Robin Schenk Petr Štěpán Miroslav Ondra

DEVĚT KŘÍŽŮ

režie Petr Gazdík

světová premiéra 24. září

na Hudební scéně



Svetlana Janotová, Libor Matouš, Elena Juráčková

Premiéra 10. a 11. září na Činoherní scéně



Tracy Letts

MARY PAGE MARLOWOVÁ